

Hodászi Ádám:
Kikönnyítve
avagy a Pan Pedro hadművelet

Lucia - Kecskés Anna

34 éves, egyedülálló nő, egy kislánya van, Martina, aki nemsokára 15 éves lesz

Yanara - Németh Orsi

27 éves, egyedülálló nő, Lucia húga.

Noslen - Boros Ádám

39 éves

“Az élet rövid, de megéri időt szakítani pár mosolyra.”
kubai közmondás

jelenetek sorrendje:

1. Magányos pálma
2. Készülődés
3. Ciklon (korábban)
4. Comandante
5. Csillag
6. Partra vetett hal (korábban)
7. Kérvény
8. Győztünk (korábban)
9. Aláírta
10. Fészek (korábban)
11. Szőrös szörny (korábban)
12. Toco-ro-ro
13. Mese
14. Új ruha

1. Magányos pálma

A terem egyik felében padok és székek egymáson. Érkezik Yanara.

Yanara: Helló! Itt vagy Lucia? Noslen? Helló! Megjöttem! *Tesz néhány lépést.*
Hahó! *Levesz egy széket. Esetleg egy asztalt odébb húz.* Hát, nem rossz ez a... terem.

Egy széket tesz az asztal mögé. Ezzel jelzi Martina helyét. Elővesz egy kézzel írt papírt.
Próbálni kezdi a beszédét.

“Kedves... Emberek!”

Jaj, olyan furá ez.

“Gyerek voltam még, mikor születtem drága Martina. Igyekeztem jó nagynénéd lenni. Azt hiszem jó játszótársak lettünk. Együtt játszani valakivel a legcsodálatosabb dolog.”

Fú, hát... Nem tudom...

“Hamar eltelt ez a 15 év és, most itt a quinceanérád. A tizenötödik születésnap, mikor a lányból nő lesz. Nehéz, ugyanakkor könnyű csillanás, mint bálna szemében a ciklon...”

Na jó. Azt hiszem elég lenne csak énekelnem.

énekli

Kertem fája, kerti pálma,
kelt magába,
anélkül, hogy láttam volna,
nőtt magába,
a hold és a nap alatt
él magába.

Sudár törzsű, erős testű
karcsú pálma,
bekerített kicsi kertben
nagy magánya,
alkony óre, álmodik
egymagába.

Magasságba ring az álma,
karcsú pálma,
nézd, szabadon leng a szélben
szép magánya,
földtől, tőtől szabadulva
száll magánya,
felhők, csillagok vadásza,
karcsú pálma,
karcsú pálma,
pálma.

(Nicolas Guillen: Palma sola - 1947 - Weöres Sándor fordítása)

https://www.youtube.com/watch?v=bkBvda0hwVw&ab_channel=VladimirMontesValdes

https://www.youtube.com/watch?v=at5Yd72-wh8&ab_channel=Quilapay%C3%BAAn-Topic

A dal végén megérkezik Lucia. Kezében cserepes pálma. Az utolsó néhány sort oldalról hallgatja.

2. Készülődés

Lucia: Nagyon szép.

Yanara: Nem vettelek észre.

Lucia: Most jöttem. Szomorú. Martinának nagyon fog tetszeni.

Yanara: Egy pálma? Az utolsó gyerekként kapott ajándék?

Lucia: A sarjadó élet szimbóluma. ~~Nőnek lenni maga az élet.~~

Lucia néhány asztalt húz odébb, rendezkedni kezd. Terítőt vesz elő, díszeket, stb.

Lucia: Gyere, ezt tegyük ide.

Yanara: Ezek a tányérok még a mamáéktól vannak, igaz? ~~Nagyon hiányoznak.~~

Lucia: Nehogy eltörd.

Yanara: Ötéves koromban ejtettem le egyet, véletlenül.

Lucia: Három van a rovasodon, eddig.

Yanara: Hol vannak az evőeszközök?

Lucia: Na! Otthon felejtettem őket.

Yanara: Felőlem ehetünk kézzel.

Lucia: Hozok mindent. Még megyek haza ételért is.

Yanara: Pedig megnéztem volna Noslent, ahogy...

Lucia: Nagyon igyekszik. Ő szerezte ezt a termet. Nem tudom máskülönben hol tartottuk volna.

Yanara: Lehetett volna otthon.

Lucia: Csodás ötlet.

Yanara: Mit számít, ha megmorognak a rokonok?... Semmit!

Lucia: Tudom hogy neked ezek nem számítanak ~~annyit~~. Ilyen tekintetben nagyon hasonlítasz az ünnepeltre.

Yanara: Nehéz neki most apa nélkül.

Lucia: Velem nem beszél. Ilyenekről. Se.

Yanara: Nem akar a terhetekre lenni Noslennel.

Lucia: Nincs a terhünkre. Noslennel egyre jobban kijönnek.

Yanara: Hát nem vele nyitótáncol...

Lucia: Noslennel lett volna hozzá kedve...
(csend)

Yanara: Te is annyira szereted a szovjeteket mint Noslen?

Lucia: A szovjetek már embert is küldtek az űrbe.

Yanara: Az űr nem számít, attól még Amerika sokkal szabadabb hely, közelebb is van hozzánk.

Lucia: Közelebb, mint az űr?

Yanara: Közelebb, mint a Szovjetunió.

Lucia: Azért egy ember az űrben az mégis csak valami. Először egy kutya, a Lajka, aztán meg ez a Gagarin. Ott lebeg az a szép ember...

Yanara: Amerika itt van a szomszédban. Hozzájuk kell tartoznunk, ennek van realitása. Nem egy világ másik végén lévő országhoz.

Lucia: Az amerikaiak ugyanúgy elnyomnának minket, mint mikor spanyol gyarmat voltunk.

Yanara: És az oroszok nem nyomnának el minket?

Lucia: Noslen azt szokta mondani, hogy minden ember egyenlőnek születik. Ez nagyon szép gondolat. Csak ugye az osztálykülönbségek. Azzal, hogy a gyerek milyen társadalmi osztályban nő fel, súlyos hátrányokat szenved... Szóval az osztálykülönbségekkel... az osztálykülönbségek a baj... Azokat kell megszüntetni... És akkor jó lesz. De most megyek, hozom az evőeszközöket.

Yanara: Ez pont olyan mániád, mint a bálna.

Lucia: Milyen bálna?

Yanara: Nem jöttél el a születésnapomra, mert elmentél bálnát menteni. Mert akkor éppen három hétig az volt a fontos.

Lucia: Ne kezdjünk most bele a bálnába.

Yanara: Mindig van valami nagyon fontos, ami miatt mindent el kell dobnod. Most épp ez az osztálymicsoda!... Nem volt szép, hogy nem jöttél el...

Lucia: Sajnálom. Indulok, jó?

Yanara: Persze, tegyünk úgy, mintha...

Lucia: Mindjárt kezdődik az ünnepség és még sehogy sem állunk. Nincsenek fent a díszek, legalább kétszer kell fordulnom az étellel, a süteményt még be se raktam a sütőbe. Te meg jössz itt a bálnával; ilyen régi dolgokkal nehezíted az életem.

Yanara: Emlékszel amikor jött a hurrikán?

Lucia: Micsoda?

Yanara: AZ a ciklon.

Lucia: Több mint tíz éve, ne nehezíts most ezzel a ... ~~Inkább tesztek fel zenét.~~

Lucia a rádióhoz megy, bekapcsolja, sercegés, zene...

Yanara: Tizenegy éve volt.

Teljes sötét, vad szélfújás, egy óriási ciklon hangjai.

3. Ciklon (korábban)

A térben szinte teljes sötét. Valahonnan némi fény azért beszűrődik, így szilletteket azt látunk. Egy alvó gyermek lebeg.

Yanara felébred.

Yanara: Jézusom, Martina! Ne!

Odaszalad hozzá, magához öleli a gyereket.

Lucia: (suttog) Martina, édesem. Ne félj, semmi gond. Ez a vihar, tudod? Hol vagy Martina?

Yanara: Itt van az ölemben. Ki akart repülni az ablakon.

Lucia: Martina édesem, jól vagy?

Yanara: Ki akart repülni az ablakon!

Lucia: Merre vagy Yanara?

Yanara: Itt vagyunk.

Lucia: A szél letépte a vezetéket, elment az áram.

Yanara: Nagyon félek.

Lucia: Értem. Martina jól van? Alszik?

Yanara: Alszik igen.

Lucia: Odamegyek hozzátok, jó?

óriási robaj

Yanara: Mi volt ez?

Lucia: Bújj az asztal alá!

Lucia odamegy Yanarához, átveszi tőle az alvó gyereket.

Lucia: Nyugodj meg. Tessék. Így eggyel jobb lesz.

Yanara egy asztal alatt kuporog. Lucia az előbb dobott neki gyertyát, azt gyújtotta meg épp. Lucia alig látszik: kezében tartja Martinát.

Lucia: Szerencsére Martina nem ébredt fel. Gyere, vigyük biztonságos helyre.

Yanara: Ernesto hol van?

Lucia: Bedeszkázza az ablakokat.

Yanara: Kiment a viharba?

Lucia: Be kell deszkázni az ablakokat, különben letépi őket a szél.

Yanara: A tenger kicsap a partra. A víz, a szél olyan könnyűnek tűnik, mint a madártoll, de egy pillanat alatt elragad mindent. Nagyon félttem Ernestot.

Lucia: Nem lesz baja. Nehéz ember, súlya van. Nem viszi el a hurrikán.

Yanara: A hurrikánnak semmi sem nehéz.

Lucia: Nyugodj meg Yanara. Le kell vinni Martinát a földszintre. Remélem most is átalussza a hurrikánt.

Yanara: Vidd le egyedül!

Lucia: Gyere már, itt nem biztonságos.

Yanara: Félek hogy rám dől az épület. Hogy agyonnyom. Jön majd Ernesto.

Lucia: Ernesto már nem jön ide fel.

Yanara: Szeretem.

Lucia: Micsoda?

Yanara: Tudom, hogy a te férjed és sajnálom, de megszakad a szívem ha arra gondolok, hogy elviszi a hurrikán.

Lucia: Tizenhat évesen én is ezt éreztem. Gyere!

Yanara: Félek!

Lucia: Leviszem Martinát, mindjárt jövök. Addig próbálj megnyugodni.

Lucia el, Yanara magát nyugtatva mesélni kezd

Yanara: Pan Pedrót nézve olyan nagyszerűnek, könnyűnek tűnt a repülés, hogy mindnyájan megpróbálták: föl-fölugráltak a padlóról, majd az ágyról, de folyton csak leestek, ahelyett hogy fölszálltak volna. Wendy a térdét dörzsölve kérdezte:

- Mondd csak, hogyan csinálod?

Pan Pedro így válaszolt.

Ernestó hangja (Noslen): Csodaszép, kedves dolgokra kell gondolni Wendy, és akkor ezek a gondolatok fölemelnek, mint a pelyhet.

Yanara: Ernesto, te vagy az? *Yanara kimászik az asztal alól, kezében a gyertyával.*

Ernestó hangja (Noslen): Szórok rád egy kis varázsport Wendy. Így könnyebb lesz.

Yanara az asztal tetejére áll.

Tartsd egyenesen a hátad. A súlypontod legyen középen.

Yanara: Repülök? A hurrikán? Mi történik?

Ernesto hangja (Noslen): Nagyszerű. Nem is volt nehéz. Látod Csingiling? Mondtam, hogy sikerül neki!

Yanara kezében kialszik a gyertya.

Lucia: Nem látok semmit! Itt vagy?

Ernesto hangja (Noslen): Ne izgulj Csingiling, csak repül egy kört a kalózzal és máris itt lesz.

Lucia: Yanara, itt vagy?

Ernesto hangja (Noslen): Talán elkapták a kalózzal? Eladják rabszolgának az ültetvényekre?

Lucia: Yanara, szólalj meg ha itt vagy!

Ernesto hangja (Noslen): Na jó, világosban könnyebb. Gyere Lucia, repüljünk a fénybe. Vigyük Martinát is. Hallod! Fényt!

A színpad kivilágosodik. Yanara egy széken ül, az asztalra borulva. Lucia odaszalad hozzá.

4. Comandante:

Lucia: Yanara, jól vagy? Yanara... Igyál egy pohár vizet!

Yanara: Tisztán hallottam Ernesto hangját.

Lucia: Tíz évvel ezelőtt. Tudom. Elrepült a fénybe a papa és a mama után. De Martinát megmentetted.

Yanara: Tizenegy éve volt. Ernesto azt mondta világosan könnyebb.

(a nézőkre értve folytatja)

Itt meg minden arc olyan sötét. Nem mozdulhat senki. Meg sem lehet szólalni. Nem hogy repülni. Ez a félelem.

Lucia: Na jól van Toto, azt hiszem, már nem Kansasban vagyunk. Ez itt Havanna. Az unokahúgod nagy estéje. Ide ülhetnek majd a barátok.

Yanara: Akik még a városban vannak. Martina azt mesélte, hogy tegnap megint kettővel kevesebben mentek iskolába.

Lucia: Nem is mondta.

Yanara: A Guillén tesók. Martinával osztálytársak voltak, Yolanda. Meg az öccse Reinaldo.

Lucia: Yolanda az a szőke mulatt lány igaz? Olyan helyes, amikor copfban van a haja.

Yanara: Olvasd ezt el. Az elsősöknek arról kellett verset írni, hogy miért a világon a legjobb dolog kubainak lenni.

Kubában az élet,
olyan mint a vízpart,
hol homokos, hol örökké tart.
Kubában az élet
mint a turmix, édes.
Mangóval készítem, mint a jégkrémet.
Kubában az élet,
mint a krokodilhús
szenvédélyes és sosem bús
Kubában az élet
a legjobb a világon,
a Föld közepén élünk: a Nagy-Antillákon.
Kubában az élet,
csak Kubában élhető,
elmenni innen maga a temető.
Kubában az élet
szeretett és rendes,
ezért, comandante, áldással telj meg!

Lucia: A mangós turmix tényleg nagyon finom, este is lesz belőle...

Yanara: Nagyon durva állapotok vannak Lucia.

Lucia: Jó, hát a versek...

Yanara: A tornaórán katonai gyakorlatokat végeztetnek velük.

Lucia: Martinával is?

Yanara: Nem, a lányokkal nem. Nekik amerika ellenes dalokat kell énekelni. A fiúk kúsznak, mint a lövészárokban, a lányok meg tele torokból, hogy
“Dicső Kuba itt vagyunk,
Castro, Che érted halunk
Derék szovjet bajtársak
Csillagok közt vadásznak”

Lucia: Ezt nem hiszem el. Na megyek az evőeszközökért.

Yanara: Lucia. *(közel lép hozzá, megöleli)* Te is tudod, Miamiiban jobb élete lehetne.

Lucia: Ma is ezzel jössz?

Yanara: Attól még, hogy te meg Noslen úgy csináltok, mintha nem létezne a Pan Pedro hadművelet... mert Martinának szabadságra van szüksége. Ez volna a jó ajándék, ha elrepülhetne innen! Nem egy földbegyökerezett pálma.

Lucia: Szárnyalni csak Amerikában lehet?

Yanara: Kubában szovjet diktatúra lesz.

Lucia: A diktatúrának három éve vége. A comandante felszabadított minket.

Yanara: Mese. Mint gyerekkorunkban. De nem vagyunk már gyerekek.

Lucia: Mit szólna a mama, ha ezt hallaná?

Yanara: Pont a mama miatt! Hát nem azért jártak állandóan tüntetésre, hogy szabadság legyen?

Lucia: És szabadság is lett.

Yanara: Őket meg lelőtték. *(csend, könnyes szemmel)* Na nem mész az evőeszközökért?

Lucia: Gyere, tegyünk neki ide egy gyertyát. Meg a papának is. Hadd legyenek itt velünk.

Yanara: Nagyon hiányoznak...

Lucia: Kiteszek egy gyertyát a volt férjemnek/Ernestonak is. Gyűjtsd meg légszíves.

Yanara: Nem tudjuk biztosan, hogy ő is... *(elcsuklik a hangja)*

Halkan dúdolni kezdik a a comandante Che Guevara dalt, ebben a feldolgozásban:

https://www.youtube.com/watch?v=c3Cec-bzj0Y&ab_channel=signeponge

A dal végére Lucia ölébe ülteti Yanarát, mesélni kezd neki.

5. Csillag

Lucia:

A kis herceg komolyan rám nézett, karját a nyakamba fonta.

- Örülök neki, hogy sikerült megjavítanod a repülőgépedet. Most aztán hazatérhetsz...

- Honnan tudod?

Éppen azt akartam elújságotni neki, hogy minden várakozás ellenére mégiscsak zöld ágra vergődtem a munkámmal.

Nem felelt a kérdésekre. Aztán azt mondta:

- Én is hazamegyek ma... - És szomorkásan hozzátette: - De az sokkal messzebb van... és sokkal nehezebb... Ma éjszaka éppen egy éve. Ma éjjel a csillagom pontosan a fölött a hely fölött lesz, ahol egy esztendeje földre hullottam...

- Kedves kis barátom, ugye, ez az egész csak rossz álom, ez a kígyóhítoriá, ez a találkozó, ez a csillagmese...

Erre a kérdésre azonban nem válaszolt. Azt mondta:

-Ma éjszaka... tudod... ne gyere el. Olyan leszek majd, mintha valami bajom volna... egy kicsit olyan, mintha meghalnék. Úgy bizony. Ne gyere el, semmi szükség rá, hogy végignézd... Nem éri meg...

- Nem hagylak magadra.

Azon az éjszakán észre sem vettem, mikor kelt útra. Nesztelenül megszökött. Mikor végre utolértem, elszántan, gyors léptekkel menetelt. Csak ennyit mondott:

- Nem jól tetted. Fájni fog neked. Ugye, érted? Nagyon messze van. Nem vihetem magammal ezt a testet. Túl nehéz.

Lucia felocsúdik a meséből. Tekintetével Yanarát keresi.

Emlékszel? Ezt meséltem, mikor Martina kisebb volt. Sokszor bebújtál mellém az ágyba és úgy hallgattad. Nagyon szerettetek volna repülni. Én meg már egy második emeleti teraszon is szédülök. Biztos azért, mert túl nehéz a szívem. Vagy mert nagyon szeretek itt a Földön. El szoktam menni egy santeróhoz, hogy beszélhessek a papával meg a mamával. Nem mindig értem, hogy mit mondanak, hogy mi mire vonatkozik. De jó hallani a hangjukat. Jó hogy vannak ilyen varázslatos dolgok, könnyítenek egy kicsit ezen a világon. A szerelem a legnagyobb varázslat. Nem gondoltam volna, hogy én még Ernesto után bárkibe. Aztán három évvel ezelőtt...

6. Partra vetett hal (korábban)

Lucia: Milyen magas a hajnali égbolt.

Noslen: A mi kedvünkért akasztgatták tele csillagokkal.

Lucia: Azok ott olyanok, mint egy tigris.

Noslen: Azok meg olyanok, mint egy kalap.

Lucia: Vagy esetleg elefánt?

Noslen: Micsoda?

Lucia: A kis herceg. ~~Az első rajza.~~ Megette az elefántot. Mindegy...

Noslen: Gyere üljünk le ide a homokba.

Lucia: Nem lesz baja a zakódnak?

Noslen: Nem, gyere, ülj csak le. *csend* Szivart?

Lucia: Köszönöm.

Noslen: A cigi olyan kapkodós, idegessé tesz.

Lucia: Az élet rövid, de megéri időt szakítani pár mosolyra.

Noslen: Igen. Nem bámulni kell a füstöt és mondogatni, hogy nehéz, nehéz, hanem ki kell könnyíteni.

Lucia: Kikönnyíteni?

Noslen: El kell engedni a dolgokat. Én se azon gondolkodom, hogy tíz éve melyik nő hogyan hagyott ott.

Lucia: Nem régi nőkön jár az eszed? Remek.

Noslen: Annyira szép itt. Hallgatni a tengert. Ülni veled a holdfényben. Félig átázva meg...

Lucia: ...meg nyakig bálna trutyisan...

Noslen: Régen nem volt ilyen.

Lucia: Gondolom főleg a bálna trutyi hiányzott...

Noslen: Persze, meg rohadt nehéz volt az a dög.

Lucia: Hatalmas volt! Nem is tudom, hogy bírtuk megmozdítani.

Noslen: Csak így lehet nehéz dolgokat elérni, ha mindenki összefog.

Lucia: Rengetegen voltunk.

Noslen: Minden kézre szükség volt. Ezt kellene megértenünk végre... Elmondhatok neked valamit?

Lucia: Valójában nem is szereted a bálnákat?

Noslen: Van egy frekvencia... A rádióban... Éjszakánként szoktam hallgatni, amikor nem tudok aludni...

Lucia: ~~Én nem tudok aludni, ha szól a rádió vagy a tv./~~ Aham.

Noslen: Ezen a frekvencián Fidel Castro szokott beszélni. Hogy nemsokára kitör a forradalom. Arról beszél, hogy azt a rohadt diktátort végre el fogjuk zavarni.

Lucia: Szikrázik a szemed...

Noslen: Che Guevara és Fidel Castró már gyűjtik az embereket. Ha a hatalom csak az erőből ért, akkor erővel kell ellene harcolni.

Lucia: Sokan beszélnek a forradalomról.

Noslen: Lucia, ez komoly dolog. Fegyverekkel, gránátokkal kell a hatalomra menni. Forradalomra van szükség.

Lucia: Az jó lenne, ha Kuba végre független lehetne.

Noslen: Ugye? Alig mentek el a spanyolok, máris a nyakunba ült az a szemét Batista. De ha Fidelék átveszik a hatalmat, biztosan kiírják a választásokat is.

Lucia: Ezt mondja a rádió?

Noslen: Igen! És mi elmegyünk és Fidel Castróra szavazunk majd, hogy jogilag is törvényes legyen a hatalma. És akkor az amcsik sem szólhatnak bele.

Lucia: Az jó lenne.

Noslen: *átkarolja Luciát.* Nem voltak hiába az eddigi áldozatok sem. Sajnálom a szüleidet.

Lucia: Szegény bálna.

Noslen: Jó, hogy jöttél segíteni.

Lucia: Akartam tenni valamit...

Noslen: A húgod nagyon haragszik, hogy nem mentél el a születésnapjára?

Lucia: Lehet. Majd megenyhül. ~~Félig én neveltem fel.~~ Az valahogy rossz lett volna, ha az a bálna elpusztul.

Noslen: Együtt segítettünk rajta.

Lucia: Miért vetődik partra egy bálna?

Noslen: Nem tudom. Eltéved?

Lucia: Nem hiszem. A víz meg a szárazföld az nagyon más.

Noslen: Akkor lehet, hogy nem érzi jól magát a vízben.

Lucia: Víz nélkül kiszárad.

Noslen: Velünk is van olyan, hogy nem érezzük jól magunkat a világban.

Lucia: Ha az embernek gyereke van, nem gondolhat ilyesmire.

Noslen: A gyerekek egyszer felnőnek.

Lucia: Martina 12 éves, pár év és itt hagy.

Noslen: Legalább lesz időd bálnákat menteni.

Lucia: Lehet hogy repülni akarnak.

Noslen: A bálnák?

Lucia: Igen, egy bálna, amelyik repül... Az csodálatos volna.

Noslen: Te felülnél a hátára is, mi?

Lucia: Nem mernék...

Noslen: Bejössz a vízbe?

Lucia: Most? Mi van ha meglátnak?

Noslen: Nincs itt senki.

Lucia: Ruhástól?

Noslen: Vizes ruhában akarsz hazagyalogolni?

Lucia: Okos...

Noslen: Na gyere, te partra vetett hal...

Lucia: A bálna az emlős.

Noslen: Okos... Na? Jössz?

Noslen ledobja magáról az inget, meztelen felsőtesttel indul kifelé. Lucia a nézőknek háttal, Noslennel szemben kigombolja a ruháját. Mikor végzett a gombolással, szétnyitja a ruhát, Noslen szégyenlősen elmosolyodik és kilép a takarásba. Lucia egy pillanatra bizonytalanul elfordul, majd a földre dobja a ruhát és tesz egy lépést Noslen után. Ám ekkor:

7. Kérvény

kintről halljuk Yanara: Te vagy itt Pablo?

Lucia: Én vagyok. Átveszem a ruhát az ünnepségre.

Yanara: Pablo nem volt itt? Azt hittem elmentél.

Lucia: Igen, csak... Fel akartam próbálni ezt a ruhát.

Yanara: Csinos vagy. Menjek haza én?

Lucia: Nem kell. Ki az a Pablo?

Yanara: Az egyik kollégám a gyárban. Sokat meséltem neki Martináról, akar neki hozni süteményt.

Lucia: Miért nem hívtad meg estére?

Yanara: Kolléga.

Lucia: Férjhez kellene már menned Yanara.

Yanara: *(témát vált)* Martina hogy van?

Lucia: Ma még nem beszéltem vele. Vagy a fürdőben van, vagy a szobájában, ahová nekem... tudod, hogy van ez ilyenkor.

Yanara: És beszéltél már vele, úgy. Tudod.

Lucia: Hogy?

Yanara: Ma este van a tizenötödik születésnapja. Holnap már férjhez is mehet. Régen férjhez is mentek. Szerinem volt aki már aznap este.

Lucia: Martina még gyerek.

Yanara: Holnaptól már nem. És szerintem már ma is gondol rá. Már többször kérte, hogy sminkeljem ki.

Lucia: Azt a quinceanera előtt nem szabad.

Yanara: Nem látta senki. De Martina örült volna ha van olyan fiú, aki így látja. Akivel lehet táncolni, csillagokat nézni, pörögni. De vajon tudja, hogy mi jön utána?

Lucia: Az ajándékozás?

Yanara: Noslennel ti így nevezitek?

Lucia: Te hogy nevezed? Az utolsó gyermekként kapott ajándék.

Yanara: Nem tudom... Nem szoktam ezt így...

Lucia: Mindenki ajándékozásnak mondja. Rögtön a tánc után jön.

Yanara: Végül is, a nő odaajándékozza magát... és hát fordítva is, a férfi is... de azért ez így nagyon érzélgős.

Lucia: *(végre megéri miről van szó)* Jah értem... Nekem kellene elmondanom neki?

Yanara: Te vagy az anyukája.

Lucia: De veled mindig olyan jól szót értett. Veled szívesebben beszélne erről.

Yanara: Nem hiszem, hogy Noslen örülne neki. Én vagyok a gonosz Amerika párti, aki rossz hatással van a családra.

Lucia: Noslen csak aggódik a nevelt lányáért.

Yanara: Nem hiszem, hogy Martináért aggódik. Miattad van az egész színjáték. Csak veled törődik.

Lucia: Kérlek Yanara. Ne kezdjük ezt.

Yanara: Figyelj. Noslen nem látja tisztán a helyzetet. Imádja Che Guevarát. Aki most már imádja a szovjeteket. Ezért azt hiszi, hogy keletről jön az igazság és a gonosz nyugat megfojtja az önállóságunkat. Közben meg nyilvános kivégzéseket közvetített a tévé! Embereket tesznek tönkre, zárnak börtönbe. A gyerekeket már a harcra nevelik. Martinát is! Ezt akarod Lucia, hogy a gyerekek a szovjetekért halljon meg?

Lucia: Én is félttem Martinát. De minden rendben lesz.

Yanara: Ezt csak Noslen miatt mondod. Mindenki Amerikába küldi a gyerekeit Lucia! Harmadik éve tart a Pan Pedro hadművelet, több ezer gyerek menekült meg ebből a szörnyűségből. Azok a szülők mind hibáznak?

Lucia: Nem tudom. Nem tudom milyen élete van egy gyereknek az amerikai árvaházakban.

Yanara: Van aki nevelőszülőkhöz kerül!

Lucia: Persze, mert pénz jár velük. Hatan-nyolcan összezsúfolódva alszanak ablaktalan szobákban, az amerikaiak meg növesztik a hasukat a nevelésükért kapott pénzen.

Yanara: Ez hazugság. Ezt csak a kormány terjeszti.

Lucia: És amit a comandante mond az mind hazugság? Nem tudod biztosan! Nem jártál ott. Én sem. Senki.

Yanara: Ha senki, akkor ki mondta?

Lucia: Jó! Olvastam... Aki ott járt az ezt mondja. Lehet hogy igaz. Te kitennéd ennek Martinát?

Yanara: De nem tudjuk, hogy igaz-e! Figyelj. Szereztem egy csatlakozási kérvényt a követségről. Itt van, ki van töltve, ők már alá is írták.

Lucia: Dehát hogyan?

Yanara: Nem lett volna nekik szabad, dehát ez a fehér bőr csodákra képes.

Lucia: Micsoda?

Yanara: Bementem a követségre valamelyik nap. Csak, hogy megkérdezzem, mik a lehetőségek. És képzeld, mióta Castróék vannak hatalmon, feketék is dolgozhatnak a hivatalokban. Kedvesen érdeklődtem a csatlakozási kérvényről, meg mondtam, hogy nem is értem, hogy pontosan hogy is van az ügymenet. Beszélgettünk erről-arról, aztán Karel kicsit hunyorgott és aláírta, lepecsételte. Ha te is aláírod, Martina már szállhat is fel a következő gépre Amerikába. Tessék, írd alá!

Lucia kezébe adja a papírt

Én meg jövő hétvégén elmegyek vele rumbázni és anyyi.

Lucia: Már Noslen is megmondta, meg én is...

Yanara: Noslen megmondta, igen! De te is ezt akarod Lucia?

Lucia: Szeretem Noslent. Amióta belépett az életembe...

Yanara: De most Martináról van szó.

Lucia: Honnan tudod, hogy Martinának jobb élete lesz, ha elkerül Miami-ba?

Yanara: Jó kezekbe kerül...

Lucia: Ki fog ott rá vigyázni? Ki mossa a ruháit, ki ad neki enni?

Yanara: Nem lesz semmi baj...

Lucia: Ha valaki megüti az iskolában, ki vigasztalja meg?

Yanara: A katolikusok majd vigyáznak rá. Bryan O. Walsh atya...

Lucia: Persze, mert ők olyan csudajók, mint Csingiling, igaz? A valóságban nem így mennek a dolgok. Nem szór rád varázsport senki.

Yanara: Saját csillaga sincsen senkinek. Akármit mond a santeród.

Lucia: Noslen nélkül nem írom alá.

Yanara: De te vagy az anyja!

Lucia: Nolsen pedig az apja.

Yanara: Ugyan már!

Lucia: Mióta együtt vagyunk, mindig keresi Martina kegyeit. Ajándékokat vesz neki, próbál közeledni hozzá. Ő szerezte ezt a termet is! Csodálatos apukája lenne Martinának, egy példakép, akire felnézhet.

Yanara: Nem tudom észrevetted-e? Martina szinte szóba sem áll vele. Neki az igazi apukájára, Ernestora volna szüksége.

Lucia: Ernesto meghalt!

Yanara: Nem igaz! Eltűnt, amikor jött az a hurrikán. Beverte a fejét és nem tud hazajönni. Vagy nem tudom. Előbb-utóbb meg fogom keresni!

Lucia: Értsd meg Yanara, én már Noslent szeretem. Nem tudom mihez kezdenék nélküle. Az ágyból sem tudnék kiszállni. Nem tudom hogy tényleg jóban vannak-e Martinával. Noslen mindent megtesz. ~~Egy család leszünk. Szeretem, mint futó a levegőt. Reggel miatta kelek fel. Rá gondolok, miközben Martina reggelijét készítem, és leizzadok, amikor végre látom szembejönni az utcán. Vele is meg szeretném beszélni ezt a kérdést.~~ Egy család vagyunk, mindent meg kell beszélnünk.

Yanara: Akkor Noslenről egy történetet... Néhány hete voltatok együtt, amikor Che Guevaráék bevonultak Havannába.

8. - Gvóztünk (korábban)

Noslen: Lucia! Képzeld mi történt Lucia!

Yanara: Lucia nincs itthon.

Noslen: Képzeld Yanara, győzött a forradalom! Che Guevaráék most vonultak be a városba!

Yanara: Micsoda?

Noslen: Elzavarták Batistát! Véget ért a diktatúra!

Yanara az ablakhoz megy, kinéz

Yanara: Azért van ekkora felfordulás?

Noslen: Most jövök a városházáról, óriási ünnepség lesz, tódulnak az utcára az emberek.

Yanara: És a katonaság? A rendőrség?

Noslen: Batista tegnap elhagyta az országot. A katonák letették a fegyvert.

Yanara: Az a rohadt szemét persze elmenekült...

Noslen: Minden más lesz Yanara, egy igazságosabb, szabadabb Kubát építhetünk!

Yanara: Itt is demokrácia lesz, mint az amcsiknál.

Noslen: Egyenlőség lesz.

megölelik egymás Yanarával

Noslen: Rum, csokoládé.

Yanara: Honnan szerezted?

Noslen: A forradalmárok osztogatják, kinyitották a katonaság raktárait. Igyunk egyet.

Yanara poharakat hoz.

Yanara: Tessék.

Noslen: Ez rendes rum! Nem olyan pancsolt.

Yanara: Ez csokoládé?

Noslen: Martinának hoztam. De megkóstolhatjuk, amíg jönnek. Úgyis lesz döggel minden! Kuba egy csodás hely lesz.

Yanara: Nagyon finom.

Noslen: Rum és csokoládé! Tudsz élni mamita!

Yanara: Nem olyan nehéz élni, ha tudod hogy semmi értelme.

Noslen: Szivart?

Yanara: Később. Tegyük fel valami zenét!

Noslen: Ez igen... Így kezdődik a szabadság...

Yanara: Láttad Fidel Castrót is?

Noslen: Elfoglalta Santiagót! Néhány nap és Havannába jön!

Yanara: És a comandante?

Noslen: Egy karcolás se volt rajta. Beszédet mondott. Az emberek éljeneztek és tapsoltak. Felgyújtotta a lelkeket és most repül a tűz egyik embertől a másikig.

Yanara: Bárcsak ott lehettem volna! Menjünk oda! A politikai foglyokat is kiengedik?

Noslen: Mindenkit szabadon engedtek. Ernestó nem volt ott.

Yanara: Biztos vagy benne?

Noslen: Végignéztem, ahogy kijöttek.

egy fényképet ad át Yanarának

Yanara: Nincs már kinek megmutatni?

Noslen: Még Santiagóba is sürgönyöztem... Ott se tudnak róla.

Yanara: *iszik még egy kis rumot* Lucia szerint meghalt a hurrikánban.

Noslen: Lehet, hogy neki van igaza.

Yanara: Lehet...

Noslen: Egészségedre!

Yanara: Meg a Comendantéra.

Noslen: Ma egész Havanna ünnepel.

Yanara: Nehezen hiszem el, hogy ez igaz. Hogy végre felszabadultunk. Hogy más idők jönnek.

Noslen: Megérte kitartani.

Yanara: Olyan sokan haltak meg...

Noslen: Mind hősök. Egytől-egyig. A szüleitek is.

Yanara: Finom ez a rum.

Noslen: Ma ünneplünk Yanara. De holnap igazságot teszünk.

Yanara: Egy szabad országban fogunk élni.

Noslen: A kubaiaké lesznek a gyárak, a földek.

Yanara: Mindenki tanulhat majd bármilyen iskolában!

Noslen: Kevesebb lesz a szegény, a feketék is dolgozhatnak majd bárhol!

Yanara: Szavazással, egyeztetéssel fogunk dönteni a közös dolgainkról!

Noslen: Táncolj velem Yanara!

Yanara: Nem tudom...

Noslen: Gyere énekeljünk!

Yanara: Egészségedre!

Noslen: Fiatal vagy, szép vagy. Ünnepeljünk Yanara!

Yanara: Mennyi erő van most benned Noslen.

Noslen: Mert szabadság van!

Yanara: Egy több tonnás bálna mozog benned.

Noslen: Add a kezed!

Yanara: Adj még egy kis rumot.

Noslen: Szabadság van Yanara! Havanna felgyújtotta a súlyokat és most a lángokkal száll az égbe!

Yanara: Repülünk Noslen?

Noslen: Csingilinggel mindenki tud repülni!

Yanara: Noslen!

Noslen: Ma ünneplünk. És kikönnyítjük a múltat.

Noslen az asztalokból és székekből egy nagy tornyot kezd építeni

Yanara: Mi lesz abból?

Noslen: Mindent el kell égetni. Gyere, segíts.

Yanara: Egy óriási máglya!

Noslen: Könnyű füst lesz mindenből!

Yanara: Tessék, itt van még egy.

Noslen: Adj még. Adj még!

Yanara: Ez csodálatos! És most lobogjon!

Noslen: Van az a... Van az a dal...

Yanara: Melyikre gondolsz?

Noslen énekelni kezdi a "Bella ciao" partizán nótát spanyolul, Yanara bekapcsolódik, majd egyre hangosabban énekelnek mindketten, közben szenvedélyesen táncolnak.

Yanara: Köszönöm a táncot, azt hiszem...Noslen... Elég volt, hallod!

Noslen és Yanara dulakodni kezdenek. Bár Noslen az erősebb, már igencsak részeg, ezért Yanara ellöki, Noslen nekiesik a szék-toronynak, az nagy robajjal feldől. Noslen eltűnik az egyik asztal mögött.

9. Aláírta

Yanara: Nem akartam rendetlenséget csinálni, csak...

Lucia: Mindjárt jönnek a vendégek. Mit fognak szólni?

Yanara: Aláírod?

Lucia: Add ide. *(elveszi Yanarától a papírt, aláírja, majd visszaadja neki)* Holnap estig nem akarok hallani erről.

Yanara: Köszönöm. Menjek el a....?

Lucia: Megyek én. Jó lesz sétálni. Rakj rendet.

Lucia kimegy a térből. Yanara leteszi a papírt az asztalra. Nekiáll kicsit pakolászni. Az egyik asztal mögül zajt hall. Gyorsan a papírhoz szalad, kezébe veszi. Az asztal mögül Noslen lép elő.

Noslen: Mi az ott a kezedben?

Yanara: Semmi... A beszédem.

Noslen: Elolvashatom?

Yanara: Te még nem írtad meg?

Noslen: Néhány óra és kezdünk.

Yanara: És akkor hallhatod az enyémet is.

Noslen: Martina otthon készülődik. Gyönyörű lesz. Nyolcra hozom át. Taxival.

Yanara: Nahát.

Noslen: Szeretném, ha minden tökéletes lenne.

Yanara: Igen. Csak semmi nem az.

Noslen: Ezt hogy érted?

Yanara: Minden egyre rosszabb. Miért nem írtak ki rendes választásokat? Miért ők döntenek el, hogy csatlakozunk a Szovjetunióhoz?

Noslen: Martina tizenötödik születésnapján lettél kapitalista.

Yanara: Semmi közöd hozzá, ha az vagyok is. De felfordul a gyomrom, hogy mi folyik szabadság címén.

Noslen: Nem szólhatna ez a nap Martináról? Dönthetnék így is. Szabadon.

Yanara: A gyerekekből akarnak katonákat csinálni? Meg teletömik a fejüket mindennel az iskolában!

Noslen: Ezek rémhírek.

Yanara: Az előbb olvastunk egy hazaszeretet verset.

Noslen: Persze, nem megy egyszerűen a hatalomátvétel, az előző rendszer hibáit ki kell javítani és ez időbe telik. A termőföldek 75 százaléka amerikai tulajdonban volt, de a comandante visszavette és most már Kubáé. A gyárak is. Minden. Egy csodás országot építünk.

Yanara: Százával, ezrével küldik el a szülők a gyerekeket innét, nem lesz aki ebben a csodás országban éljen.

Noslen: A Pan Pedro hadműveletre gondolsz? Ahhoz a szülőknek semmi köze. Az egy szervezett CIA akció. Elrabolják a gyerekeket, hogy megroppanjon a bátorságunk.

Yanara: Álhírek.

Noslen: Úgy gondolod? Az is álhír volna, hogy amikor leszállnak a repülőről, kapnak egy számot és onnantól azon szólítják őket? Hogy árvaházakba zsúfolják őket? Hogy dolgozniuk kell, ha enni akarnak? Nincs aki tanítsa őket. Vagy ha van, akkor is angolul, és verést kapnak, ha nem értik a leckét.

Yanara: Dehogyan is...

Noslen: A gyerekek sírnak a szüleik után. A nagyobbak, mint Martina meg eltűnnek, megszöknek. Bűnözőnek állnak, meg kurvának. Bebörtönzik őket. De hamarosan vége lesz.

Yanara: Vége lesz?

Noslen: Már holnap.

Yanara: Honnan tudod?

Noslen: Minden légitforgalom meg fog szűnni Kuba és Amerika között. Amelyik gép felszáll, azt lelövik a hadihajók. Ezt érte el Kennedy meg az ő drágalátos szankciói!

Yanara: De akkor Martina...

Noslen: Martinát hagyd ki ebből! Boldog itt! Fényes jövő vár rá... Meg a barátaira is...

Yanara: Ez mondta neked?

Noslen: Így kell lennie! Miért lenne másként! Csodálatos születésnapot szervezünk neki. Jól tanul... Mehet majd egyetemre...

Yanara: Meg kellene ismernie a világot, szabadon kellene szárnyalnia, más kultúrákból is ellesni ezt-azt.

Noslen: Te hallod magad? Nőlj már fel! A szabadság nem minden! Vagyhat nem az a boldogság.

Yanara: Miről beszélsz?

Noslen: Szállsz virágról virágra. Mindenkiel összefekszel. Ez a szabadság? Nyíltan a rendszer ellen beszélsz, de nem gondolsz bele, hogy Luciát meg engem is lecsukhatnak miatta! És erre akarod nevelni a gyerekeket is!

Yanara: Martina nem a te gyereked.

Noslen: Soha nem leszek olyan neked, mint Ernesto, igaz?

Yanara: Martinának Amerikába kell mennie!
előveszi a kérvényt
Lucia már aláírta. Martina el fog menni Amerikába.

Noslen: Nem hiszem, hogy Lucia aláírta volna...

Yanara: Pedig itt van...

Noslen: ...anélkül, hogy velem megbeszélte volna.

Yanara: Igenis aláírta! Most megyek érte és idehozom és végre tisztázzuk ezt!

Noslen: Azt hagyd itt.

Yanara: Micsoda?

Noslen: Nem viszed ki ebből a teremből.

Yanara: Mit akarsz csinálni?

Noslen: Mondom nem viszed ki a szobából.

Yanara: Megrángatsz?

Noslen: Dehogyan is...

Yanara: Szétvered a szobát, mint a múltkor?

Noslen: Egy ujjal sem érek hozzád. De nem hagyom, hogy meggondolatlanságot csinálj.

Yanara: Nem fogok.

Noslen: Add ide a papírt.

Yanara: Tessék. Mindjárt hozom Luciát és rendbe tesszük ezt.
Yanara el

10. Fészek (korábban)

Noslen egy terítőből és néhány székből szerelmi fészket készít. Bakelitlemezt rak fel, italt tölt. Gyertyát gyújt.

Noslen: Lucia... LUCIA gyere!

(kintről) Lucia: Jövök már!

Noslen: Szállj le e szerény szerelmi fészekbe a fellegekből! Szállj le mellém!

(kintről) Lucia: Milyen költői ma valaki!

Noslen: A szabadság ad ihletet. Szabad vagyok, mert egy gyönyörű bálnát szeretek és szabad vagyok, mert minden kubai egyre szabadabb!

(kintől) Lucia: Te bálnavadász... ugye nem akarsz politizálni?

Noslen bebújik a szerelmi fészekbe, kidobja az ingjét és a nadrágját

Noslen: Csak amíg leveszem a nadrágomat! Minden jel erre mutat, hogy Kuba erősíteni fogja a kapcsolatot a szovjetekkel!

(belép) Lucia: Neked ez jár most a fejedben? Te élharcos...

Noslen: *(kidugja a fejét lepedők mögül)* Kuba már szabad! Vagyis szabad lenne, ha a Kennedyék hagynák.

Lucia: Olyan jó lenne, ha végre nyugalom lenne. Választások, demokrácia. Olyan nehéz ebben a folyamatos harckészültségben élni.

Noslen: Lesznek választások. Előbb-utóbb. A Comandente mindent megtesz.

Lucia: Micsoda építmény ez?

Noslen: Most hogy Yanara elköltözött, az egész lakás a miénk. Gondoltam egy szerelmi fészek igazán állhatna a nappaliban. Fel is avathatnánk.

Lucia: És Martina?

Noslen: Elment valahová a barátaival.

Lucia: Mikor jön haza?

Noslen: Este.

Lucia: Azt mondta este jön haza?

Noslen: Nem mondta. De gondolom. Fiatal lány, a barátnőivel szeret lenni.

Lucia: Beszélte veled mielőtt elment?

Noslen: Igyál egy kis rumot.

Lucia: Érted te, hogy milyen nehéz anyának lenni?

Noslen: A rumtól nehezebb lenne?

Lucia: Annyi rum nincs, hogy ne aggódjak Martináért.

Noslen: Velem nem nagyon áll szóba.

Lucia: A kiránduláson azt hittem beszélgettek.

Noslen: Csak néhány szót.

Lucia: Egyre szemtelenebb. Nem becsül meg téged sem. Valahogy mindent természetesnek vesz, nem látja mennyit kell tenni a dolgokért.

Noslen: Hozok neki egy cipőt a jövő héten.

Lucia: Néhány év, és Martina kirepül a családi fészekből és ketten maradunk.

Noslen: Addig azért jó lenne szót érteni.

Lucia: Ugye hárman vagyunk egy család?

Noslen kimászik a fészekből, alsóruha van csak rajta, magához öleli Luciát, a zene ritmusára lassan mozogni kezdenek

Noslen: Nyugi, igyál egy kortyot. Figyeld a zenét.

Lucia: Hmmm... Finom...

táncolni kezdenek

Lucia: Yanara átjön majd este...

Noslen: Az este még messze van...

Lucia: Aggódok érte, hogy egyedül...

Noslen: Felnőtt ember.

Lucia: Ezt hogy érted?

Noslen: Sehogy. Úgy, hogy nem kell félteni.

Lucia: Néhány éve még gyerek volt, akire vigyáznom kellett.

Noslen: Már nagyon is nő lett belőle.

Lucia abbahagyja a táncot.

Lucia: Noslen, minden rendben? Történt valami?

Noslen: Hagyjuk.

Lucia: Meséld el. *Noslen a ruháiért indul, öltözni kezd.*
Mindent meg kell beszélnünk egymással. *Noslen öltözködik.*
Yanara megbántott valamivel?

Noslen: Egy fél éve. A győzelem estéjén. Téged kerestelek és őt találtam itthon.

Lucia: Kikezdett veled?

Noslen: Rummal kínáltam, lehet nem kellett volna. Dehát győzött a forradalom! Izzott a város, izzott mindenki! Táncoltunk, énekeltük. És a húgod úgy viselkedett, mint egy igazi nő. Nem voltam észnél. Előbb kellett volna abba hagynom a táncot. Nem történt semmi. Mégis bánt a dolog. Azóta is. Sajnálom.
Lucia odamegy Noslenhez, megöleli.

Lucia: Yanara már felnőtt nő, igen. Meg fog állni a lábán egyedül is. Jó hogy végre elköltözött. Jól megleszünk Martinával hármásban.

Noslen: Most még kettesben vagyunk.

Lucia: Én is úgy látom...

Noslen: És mit szólsz az építményhez?

Lucia: Azt hiszem jobban szemügyre kellene vennem. *Noslen és Lucia bebújnak a szerelmi fészekbe.*

11. Szőrös szörny (korábban)

Yanara érkezik a térbe. Észreveszi az építményt.

Yanara: Martina, nem vagy te egy kicsit idős már ahhoz, hogy bunkert építs a nappaliban?

Italt tölt magának.

Yanara: És történt ma valami az iskolában? Roberto ma is hívott papírrepülőzni? ... Na, gyere ki... A fiúk már csak ilyenek, nem tudnak rendesen udvarolni...

Yanara arra gondol, hogy ha Martina azt játssza, hogy még gyerek, mesélek neki egy mesét

Yanara:

Élt egyszer egy tocororo madár az erdő közepén. Volt neki egy lánya, a szépséges Dulce Maria. Kedves melegszívű teremtés volt, mosott, főzött és nagyon szeretett énekelni. Minden reggel, amikor a tocororo madár elindult élelmet gyűjteni, bezárta a házat és Dulce Maria lelkére kötötte, hogy ne nyissa ki senkinek az ajtót.

A mese közben Lucia előbújik a fészekből.

Ugyanis az erdő szélén állt egy magányos pálma, azon lakott Pelu, a szőrös szörny, akinek a talpa, a nyelve, de még a lehelete is szőrös volt. És már nagyon régóta szeretett volna egy feleséget.

A tocororo pontosan reggel 7 órakor indult el otthonról és pontosan este 7 órakor ért haza. Ekkor a következő mondókát trillázta.

Lucia:

Egy-kettő-három-négy
Nincsen mára semmi több
És az öt a hat a hét
Mamád az ki hazajött.

Yanara: Te vagy? Azt hittem Martina...

Lucia: Elment a barátaival. De azért mondd végig a mesét.

Yanara: Ekkor Dulce Maria kinyitotta az ajtót. Egyikük sem sejtette, hogy Pelu, ahogy ördögemberhez illik, egy leguán árnyékából kihallgatta a mondókát a ronda szőrös füleivel. Másnap délelőtt a házhoz settenkedett és rákezdett.

Egy-kettő-három-négy
Nincsen mára semmi több
És az öt a hat a hét
Mamád az ki hazajött.

Lucia lebontja a szerelmi fészket, rendet rak. Yanara segít neki. Innentől a mese egyes részeit el is játsszák. Együtt mesélnek.

Dulce Maria boldogan szaladt ajtót nyitni, Pelu pedig felkapta és már szaladt is vele a magányos pálmára. Mikor este a tocororo madár hazáért, majdnem meghasadt a szíve, hogy eltűnt a lánya. Rögtön felkereste a többi állatot és segítséget kért tőlük. Tortugának, a teknősnek támadt is egy ötlete.

Az állatok elkerítették egy részt a tisztáson, nem messze a pálmától. Mono-t, a majmot, megtették portásnak, azzal nekiálltak muzsikálni. Nemsokára látták, hogy közeledik Pelu, mert bizsereg az összes szőrszála a táncolhatnéktól. Ekkor az állatok mind bedugták a fejüket a szárnyuk meg a hónuk alá és úgy folytatták a mulatozást. Kérdezte Pelu a majomtól.

-Mond csak Mono, mi ez itt?

-Ez a fejnélküli tánc, csak azokat engedhetem be, akiknek nincs feje.

Pelu már viszkedett a táncolhatnéktól, így szólt: De nekem van fejem. Mono egykedvűen azt mondta neki: Itt ez a machete, ezzel szívesen levágom neked. Pelu ijedten kérdezte: És ha később még szükségem lesz rá? Mono rezzenéstelen arccal felelte: A patkánynak van nagyon erős ragasztója, azzal visszagaszthatjuk.

Pelu ráállt a dologra, Mono lecsapta a fejét a machetével.

Lucia leül egy székre, kezében a pálmával. Yanara tapintatosan magára hagyja.

Lucia:

A tocororo madár pedig boldogan repült a magányos pálmához, és megölelte szeretett lányát Dulca Mariát.

12. Tocatoro

Lucia felnéz, tekintetével Yanarát keresi. Zajt hall kintről.

Lucia: Yanara? Merre vagy?

Noslen: Szerbusz Lucia.

Lucia: Yanara?

Noslen: Téged keres. Kérdezhetek egyet?

Lucia: Ne haragudj, hogy aláírtam a kérvényt.

Noslen: Nem haragszom.

Lucia: Meg fogom mondani Yanarának, hogy Martina velünk marad.

Noslen: Úgy lesz a legjobb.

Lucia: Yanara annyira heves tud lenni. Nem tudok neki nemet mondani.

Noslen: Tudom. Tüzes, vad nő.

Lucia: Mi lesz, ha Martina is ilyen lesz? Ha balhézik az iskolában, mert hallja, hogy Yanara hogyan szidja a Comandentét?

Noslen: Történt valami?

Lucia: Nem, szerintem nem.

Noslen: Azonnal szólj, ha Martina valami politikai ügybe keveredik.

Lucia: Persze, de szerintem nem volt semmi.

Noslen: Ne is legyen. A comandante nagyon erős. Mindenhol vannak barátai.

Lucia: Te is a barátja vagy nem?

Noslen: Szép lenne. Nagyon nehéz még a barátjának a barátjának is lenni. Nagyon kell vigyázni.

Mindketten zajt hallanak.

Lucia: Ez Yanara?

Noslen: Nem láttam odakint.

Lucia: Akkor mi volt?

Noslen: Lehet hogy követett valaki?

Lucia: Miért követett volna? Ez egy családi esemény...

Noslen: Mintha számítana.

Lucia: Hallod? Megint! Megnézed?

Noslen: Martinának biztos nem volt semmi balhéja?

Lucia: Hogy jön ez ide?

Noslen: Mi másért küldenének embert egy születésnapra?

Lucia: Nem hiszem hogy ezért.

Noslen: Akkor a kérvény! Eldugom ide a pálma alá.

Lucia: Nézzem meg én, hogy mi ez?

Noslen: Igen. Nem. Nem tudom.

Lucia: Ez most komoly?

Noslen: Nem, megyek megnézem.

Lucia: Van nálad fegyver?

Noslen: Mindegy... Egy pisztoly itt nem segítene...

Lucia: Legalább egy széket.

Lucia felvesz egy széket, Noslen az ajtó felé sétál

Noslen: Mi szeretjük és hűen szolgáljuk a Comandentét, igaz?

Lucia: Micsoda?

Noslen: Ha kérdezik, akkor: “mi szeretjük és hűen szolgáljuk a Comandentét.”

Lucia: Persze, de tényleg ez az igazság.

Noslen: A kérvényről nem is hallottunk.

Lucia: Nem is hallottunk.

Noslen: Rendben. Nyitom.

A nyitott ajtón egy tocoró madár repül be.

Lucia: Egy tocororó!

Noslen: Hogy jött ez be ide?

Lucia: Nyitva maradhatott egy ablak a folyosón.

Noslen: Az ember sosem lehet elég óvatos.

Lucia: Jó nehéz ez a szék, le is teszem.

Noslen: Csak nem fogjuk vele lecsapni ezt a madarat, igaz?

Lucia: Nem bizony.

*Noslen és Lucia hosszan ölelik egymást, majd együtt kezdik kiterelni a madarat.
Lucia eltűnik a színről, Noslen egyedül marad.*

13. Mese

Noslen:

Megijedtem. Ha a párt valakit elkezd figyelni, annak nem sok ideje van hátra. Én meg még annyi mindent szeretnék. Nemsokára negyven éves leszek. Nincsen gyerekem. Nem mondtam mesét soha senkinek. Vagy felnőtteknek is lehet mesélni? Martina már szinte felnőtt. Lehet neki kéne mesélnem.

Nem tudom miért nincs gyerekem. Valahogy így alakult. Sokáig nem is akartam. Úgy voltam vele, hogy van annyi rossz a világban, minek büntessek valakit azzal, hogy neki is át kell élnie. Rátenni azt a nagy súlyt egy picike lélekre, hogy megszakadjon bele. Van olyan vérvonal, ami jó ha megszakad. Az én döntésem volt, hogy egyedül voltam. Azt csinálhattam, amit akartam. Mindig voltak fontos ügyek. Amikért érdemes volt reggel felkelni, ami izgalmas volt. Ha éjszaka kellett harcolni, másnap volt idő összerakni magamat, meggyógyítani az alkohol, meg a nők okozta sebeket. Közben pénzt kellett keresni. Hogy legyen ruhám meg ennivalóm. De nem akarom erre fogni. Úgy gondoltam a gyerek csak plusz teher. Nem tűnhetek el egy hétre a sierrában, ha otthon számítanak rám. Nem lövethetem le magam, mert felelős vagyok a gyerekemért. Én meg harcolni akartam. Harcolni az igazságtalanságok ellen, a comandante mellett. Az hogy a nőekkel is harcolok, az csak ráadás volt. Nem tudom Luciával miért más. Az elejétől azt éreztem, hogy mellette akarok

lenni, mindig csak mellette. Ahogy ő lát, úgy lehetek apa is. Egy igazi apa, aki nem a könnyű utakat keresi az éjszakában, hanem aki mesét olvas, leckét ír, beszélget. Úgy látom magam Luciával, hogy nem volt hiába az a negyven év, hogyha a vérvonal nem is megy tovább, de az ami én vagyok, az igen. De Martinával sehogy nem értünk szót. Három éve próbálom. Nincs sok pénzem, de hoztam ajándékokat. Szerveztünk közös programokat. Hallgattam csendben, hátha mesélni kezd. Én is szívesen meséltem volna neki. Most ahogy így próbálom, valahogy könnyebb. Pedig nincsenek benne törpök, meg repülő emberek, meg semmi.

14. Új ruha

Lucia és Yanara érkezik

Yanara: Ez lesz az ünnepi beszéded? Egy 15 éves nőnek?

Lucia: Martina nagyon fog neki örülni.

Yanara: Hát nem tudom.

Lucia: Ne gyerekeskedj.

Yanara: Na ez a kedvenc mondatom. Állandóan ezt kapom tőled, gyerekkorunk óta, pedig már nem vagyok gyerek.

Noslen: Tudjuk, persze.

Lucia: És büszkék is vagyunk rád.

Noslen: Látjuk, hogy nagyon igyekszel.

Lucia: Úgy érte, hogy keményen dolgozol és ez nagyon jó.

Yanara: Várj, most miről is beszélgetünk?

Lucia: Hogy Noslennel szeretünk és köszönjük a sok segítséget.

Noslen: Köszönjük, hogy sokat vigyázol Martinára, sokat vagy vele.

Lucia: Ezért arra gondoltunk... Egy kis ajándékkal neked is készültünk...

Noslen: Tessék, fogadd szeretettel.

Yanara: Dehát... Martinának van születésnapja.

Lucia: Nyisd ki.

Yanara: Mi ez? Egy ruha? Csodaszép.

Lucia: Tetszik?

Yanara: Csodálatos! Pont olyan, mint a tiéd!

Lucia: Noslen szerezte az anyagot. Én varrtam. Az ünnepségre. Hogy a két testvér...

Noslen: Próbáld fel Yanara.

Lucia: Igen, fedd fel Yanara.

Yanara: Köszönöm. Ez csodálatos.

Lucia: Mutasd magad.

Yanara: Látod?

Lucia: Csodaszép vagy!

Yanara: Nagyon köszönöm!

Noslen: Tényleg jól áll.

Yanara: Köszönöm Noslen. Neked is.

Noslen: Olyan jó Luciát ilyen boldognak látni.

Lucia: Nemsokára itt vannak a vendégek.

Yanara: Mindjárt megteríték, csak előtte még beszéljünk a kérvényről.

Lucia: Nem lehetne holnap?

Yanara: De ez nagyon fontos.

Lucia: Ma ünnep van. Szóljon ez a nap Martináról.

Yanara: Pont azért kellene megbeszélni.

Lucia: Yanara, ne légy hálátlan...

Noslen: *(Luciának, nyugtatóan)* Drágám.

Lucia: Hetekig kerested az anyagot ehhez a ruhához, én sok-sok estét töltöttem a varrógép előtt.

Noslen: De tudod, hogy milyen.

Yanara: Milyen vagyok? Nem is kértem ezt a ruhát! Csak azért készítetted, hogy ezzel is megmutassuk mindenkinek, hogy milyen tökéletes család vagyunk. "A két nővérnek még a ruhája is ugyanolyan, nahát, mennyire szeretik egymást."

Lucia: Kegyetlen vagy.

Yanara: Ha ma nem száll fel a repülőgépre, holnap már nem tud! Véget ér a Pedro Pan hadművelet! Noslen mondata! Most van az utolsó lehetőségünk!

Noslen: Hadd mondja el. Addig úgysem hagyja abba.

Lucia: De Martina...

Noslen: Keverek egy italt.

Lucia: Legyen.

Yanara: Ne csináljátok már! Hát ti tényleg nem látjátok mi folyik itt? Diktatúra lesz ebből az országból! Minden osztálytársa elhúz innen! Neki is az lenne a legjobb!

Noslen: Befejezted?

Yanara: Igen. Nem. Nem tudom. Miért vagytok ilyen passzívak? Tényleg nem látjátok mekkora baj van? Hogy milyen nehéz itt élni?

Lucia: Az a nehéz, hogy a lányom quinceanérája előtt kiabálsz velem.

Yanara: Ne haragudj. Köszönöm hogy aláírtad a kérvényt. Ott van Noslennél. Martinának kinyílt az ajtó egy könnyebb élet felé.

Noslen: Nem hiszem, hogy Amerikában jobb volna élni. Itt a kérvény igen. *(az asztalra teszi a kérvényt)*

Lucia: Egy gyereknek szüksége van az anyukájára. Noslen jó apukája lenne. Minden időnként együtt töltenénk, mennénk hétvégente kirándulni, múzeumba. Ez a normális. Egy család töltse együtt az idejét. Így tanulja meg a gyerek az életet.

Yanara: Martina nem gyerek már. Holnaptól férfival lehet.

Lucia: Nem érdekelnek a szokások. Arra még nem áll készen, hogy másik országba menjen.

Yanara: Nem lehet, hogy te nem állsz készen erre?

Lucia: Szüksége van az ismerős környezetre. A barátokra. Ha orvoshoz kell mennie, kihez fordul? Roberto bácsi csecsemő kora óta ismeri. Yesmel néni a legszebb áruját teszi neki félre. Kimani nénivel tesznek ki enivalót a madaraknak és figyelik a röptüket. Amerikában meg nem lesz semmi.

Yanara: Tudom, nehéz lesz. Nehéz lesz elmenni innen, de ott szabad élete lehet. Itt meg félelem lesz és halál.

Noslen: Yanara kérlek.

Yanara: Engem nem ijesztasz meg. Akkor sem ijedtem meg, amikor részegen rángatni kezdted, meg most sem, amikor nem akartál kiengedni innen a papírral.

Lucia: Miről beszél Noslen?

Noslen: Fogalmam sincs, élénk a fantáziája.

Yanara: Persze. Tagadd csak le. Kezdj el fenyegetőzni. Hogy ha Martina elmegy, akkor kirugatsz engem is meg Luciát is. Hogy soha nem kapunk állást sehol, amíg a comandante az úr. Sőt, bezárnak minket meg összevernek.

Lucia: Yanara!

Yanara: Tudom én hogy így szokták. Ez a hatalmi tempó.

Lucia: Drága Noslen. Ne haragudj a húgomra. Tudod, hogy milyen nehéz eset.

Yanara: Nehogy már te kérj elnézést! Na jó, ebből elegendő volt, odaadom a papírt Martinának, döntsön ő!

Lucia: Ő még gyerek! Nem tud meghozni egy ilyen döntést!

Yanara: Ugyan már... *Yanara felkapja a kérvényt, az ajtó felé indul. Noslen elé áll.*

Noslen: Hallottad Luciát.

Yanara: Állj félre Noslen.

Noslen: Miért neheztel a helyzetet? *Noslen padokat, székeket halmoz az ajtó elé.*

Yanara: Mit képzelsz magadról? Azt hiszed bezárhatsz minket ide?

Lucia: Kérlek.... Nyugodjatok meg....

Noslen: A comandante mindent megtesz, hogy Kubából egy csodás országot építsen. Légy türelemmel Yanara!

Yanara: Megy tönkre az oktatás, az egészségügy, minden egyre rosszabb! Nyugaton vannak lehetőségek, lehet rendesen tanulni.

Noslen: Arról, hogyan legyen valaki a pénz rabszolgája.

Yanara: Lucia, Martina egy jó eszű, tehetséges lány! Hadd menjen el innen! Itt rá is ugyanaz a nyomor vár, mint rád meg rám. Ezt akarod neki?

Noslen: Hagyd már a testvéredet, nem látod hogy csak a terhére vagy az örökös kamaszkodással. Fel kellene már nőned.

Yanara: Lucia, mond meg neki, hogy hallgasson el! Te vagy a testvérem. Engedd el a lányod! Hadd döntsön ő.

Lucia: Kérlek...

Noslen: Hogy tudná egy 15 éves gyerek eldönteni, hol akar élni? Hogy mi a jó neki? Ne told rá a felelősséget! Ez a szülei dolga. Mi pedig azt akarjuk, hogy maradjon.

Yanara: Miért akarod te azt olyan nagyon? Hát nem is áll veled szóba! Be se enged a szobájába! Ha itt lenne Ernesto...

Lucia: Yanara...

Noslen: Fejezd be Yanara, mert felbosszantasz!

Lucia: ...kérlek...

Yanara: Egy szálnalmas semmirekellő alak vagy, aki beáll a hatalom seggébe, hogy legalább két centire felemelkedhessen a földről. Ernesto egy igazi férfi volt, te meg a comandanted nélkül még annyit se érnél, mint egy...

Noslen megindul Yanara felé, tekintetében gyilkos düh. Lucia azonban kettejük közé ugrik. Előbb hátraleöki Noslent, majd lekever egy pofont Yanarának. Noslen egy pillanatra tántorodik csak meg, aztán félrelöki Luciát. Ekkor veszi észre, hogy Yanara már kapott egy pofont Luciától és ő pedig mérégében a szerelmét is odébb lökte. Hosszú csend.

Noslen: Nehéz.

Lucia: Hogy érted?

Noslen: Kikönnyíteni.

Lucia: De én nem tudom, hogy ez lenne-e a legjobb...

Yanara tesz egy lépést a kérvény felé

Noslen: Viheted.

Lucia: Nagyon félek, hogy... Szerelmem, beszéljük ezt meg... Tudom hogy te meg Martina... Te jó apa lennél Noslen.

*Yanara felveszi a papírt, elindul kifelé; ahhoz hogy kijusson, odébb kell szenvednie az asztalokat. Noslen egy piásüveget vesz magához inni kezd. Lucia bekapcsolja a rádiót, valami kellemes zene szól. Aztán egyszer csak ezt halljuk: **“Figyelem-figyelem! Megszakítjuk adásunkat. A hat órákor, pontosan 2 perc múlva kijárási tilalom lép életbe. Mindenki maradjon ahol van.”***

Noslen és Lucia egymásra néznek. Yanara lép be. A nézők feje fölé néz. Előbb Lucia, majd Noslen is így tesz. Mindhárman látnak valakit.

Noslen: Csináljatok amit akartok.

Yanara: Ernesto... hol jártál?

Lucia: Kislányom, gyere le rögtön! A repülés nagyon veszélyes.

